

Η εορτή του Προφήτου Ηλίου στην ομώνυμη Μονή του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

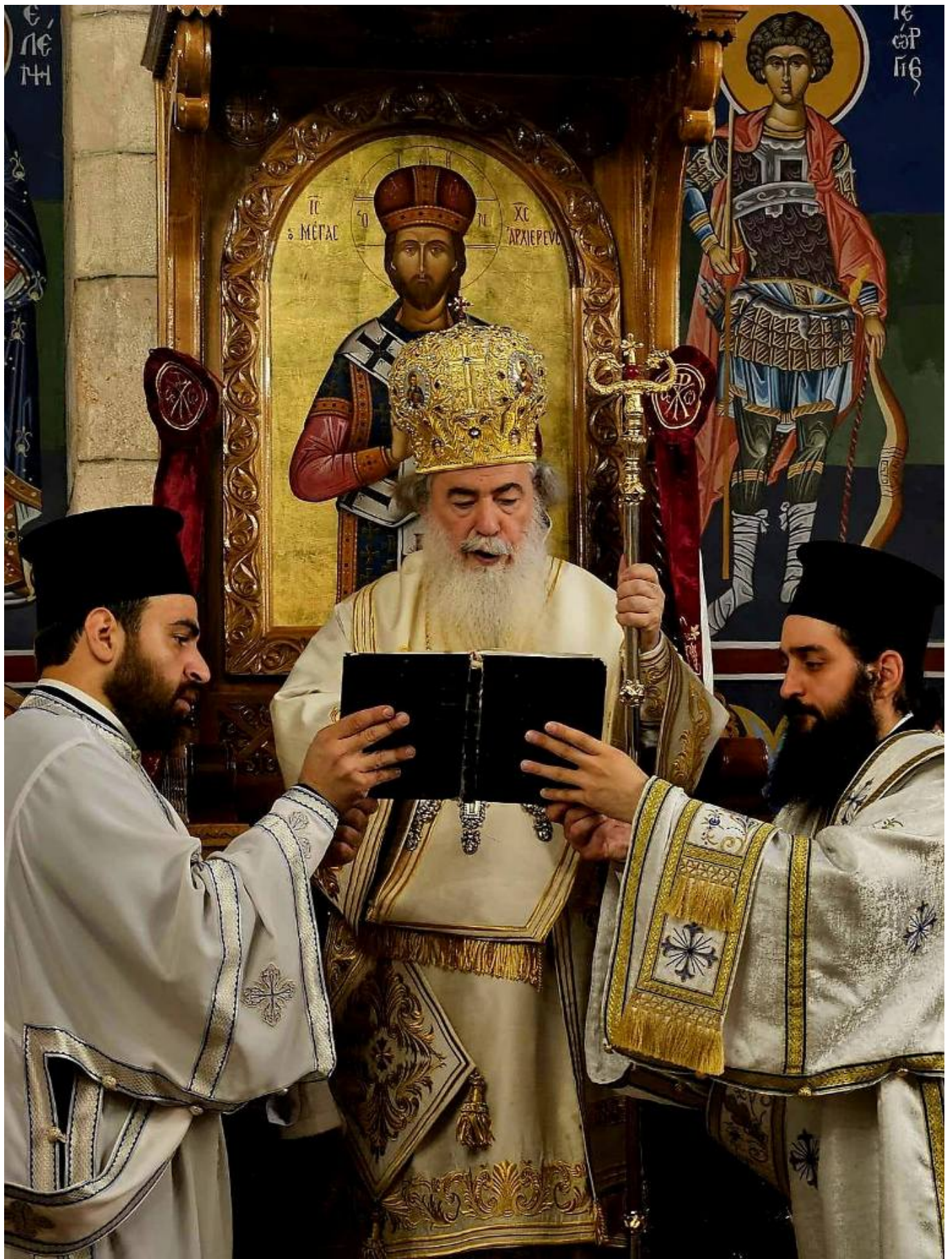

Το Σάββατο, 2 Αυγούστου 2025, εορτάσθηκε με το παλαιό εορτολόγιο από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων η μνήμη του Αγίου ενδόξου Προφήτου Ηλίου του Θεσβίτου στην ομώνυμη Ιερή Μονή, η οποία βρίσκεται κοντά στην αρχαία Μονή του «Καθίσματος» της Θεοτόκου μεταξύ Ιεροσολύμων και Βηθλεέμ.

Στην Ιερή Μονή τελέσθηκε Εσπερινός αφ' εσπέρας από τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο Πέλλης κ. Φιλούμενο και θεία Λειτουργία το πρωί, της οποίας προεξήρξε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου

και του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, του Γέροντος Καμαράση Αρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου και των Αραβοφώνων Ιερέων π. Ηλία, π. Χαραλάμπους -Φάραχ, π. Γιούσεφ και π. Γεωργίου.

Στο δεξιό αναλόγιο έψαλλαν ο Ιερομόναχος Συμεών και ο ιατρός Γιακούμπ και στο αριστερό η αραβόφωνη χορωδία του Αγίου Ιακώβου υπό τον κ. Ριμόν Κάμαρ. Συμμετείχε στην ακολουθία ο ευσεβής λαός, προς τον οποίο κήρυξε ο Μακαριώτατος ως εξής:

«Ὁ πρὸ συλλήψεως ὢν ἡγιασμένος, ὁ ἔνσαρκος Ἄγγελος, ὁ νοῦς ὁ πύρινος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ τῆς δευτέρας Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος πρόδρομος, Ἠλίας ὁ ἔνδοξος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπὶς, πνευματικῶς συνεκάλεσε, τοὺς φιλέορτους,

πανηγυρίσαι τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ· οὐ ταῖς πρέσβειαις διαφύλαξον, τὸν λαόν σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπὸ βλάβης παντοίας, τοῦ δολίου ἀνενόχλητον».

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ θεοπνεύστου προφήτου Ἡλιοῦ συνήγαγε πάντας ὑμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ἱερᾷ Μονῇ, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ. Ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ ὁποῖος προεφήτευσεν εἴκοσι πέντε ἔτη (921-896 π.Χ.) ἀναγνωρίζεται ὡς ἡ κρηπὶς, τοὔτέστιν τό θεμέλιον, ὅλων τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, παρὰ τό γεγονός ὅτι οὐδέν βιβλίον ἔγραψε. Καλεῖται δέ «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» (Γ' Βασιλ. 17,24), διότι διεκρίνετο διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα θεῖον ζῆλον αὐτοῦ. «Ἡλίας ἐν τῷ ζηλῶσαι ζῆλον νόμου ἀνελήφθη ἕως εἰς τὸν οὐρανόν» (Α' Μακαβ. 2,58), λέγει ὁ συγγραφεὺς τῶν Μακκαβαίων. «Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν λαίλαπι πυρὸς ἐν ἄρματι ἵππων πυρίνων», λέγει ὁ Σειράχ, (Σειρ. 48,9).

Σημειωτέον ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ Θεσβίτου Ἡλιοῦ ἀφορᾷ ὅχι μόνον εἰς τὴν ἀληθινὴν λατρείαν τοῦ ζῶντος μοναδικοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θείαν δικαιοσύνην, τὴν ὁποῖαν παρέβλεπον οἱ κρατοῦντες καὶ οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἐποχῆς του. Τούτους ἀντεμετώπισεν ὁ Θεσβίτης Ἡλίας μέ τὸν πύρινον ζῆλον αὐτοῦ ὡς ἐπισημαίνει ὁ Σειράχ λέγων: «Καὶ ἀνέστη Ἡλίας προφήτης ὡς πῦρ καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπὰς ἐκαίετο», (Σειράχ 48,1).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ζῆλος τοῦ Ἡλία παρομοιάζεται πρὸς πῦρ καὶ λαμπάδα καιομένην. Διὸ καὶ «ἐπήγαγεν λιμόν» (Σειρ. 48,2), τοὔτέστιν ἀνομβρίαν καὶ πείναν (Γ. Βασιλ. 17,1). «Ὡλιγοποίησεν αὐτούς», δηλαδή τούς προφήτας τοῦ Βάαλ, τούς ὁποίους κατέσφαξεν (Γ' Βασιλ. 18,30-40). «Ἀνέσχεν οὐρανόν καὶ κατήγαγεν οὕτως τρίς πῦρ», (Σειρ. 48,3), τοὔτέστιν ἔκλεισε διὰ τοῦ λόγου του τὸν οὐρανόν ἀπὸ βροχῆν καὶ ταυτοχρόνως διέταξε καὶ κατῆλθε τρεῖς φορές πῦρ ἐξ οὐρανοῦ. «Ὁ ἐγείρας νεκρόν ἐκ θανάτου» (Σειρ. 48,5), τοὔτέστιν ὁ ἀναστήσας ἐκ νεκρῶν τὸν υἱόν τῆς χήρας (Γ' Βασιλ. 21,21-23). «Ὁ ἀκούων ἐν Σινᾷ ἐλεγμόν καὶ ἐν Χωρήβ κρίματα ἐκδικήσεως (Σειράχ 48,7), τοὔτέστιν αὐτός ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τρομεράς ἀποκαλύψεις, δηλαδή ἐλεγμούς ἐν τῷ Σινᾷ καὶ καταδικαστικάς ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χωρήβ, (Γ' Βασιλ. 19,8-18). Ἐδῶ βλέπομεν ὅτι ὁ Θεός φανερώνεται εἰς τὸν Ἡλίαν εἰς τὸν ἴδιον ἀκριβῶς τόπον, ὅπου ὁ Μωϋσῆς εἶδε τὰ «ὀπίσω» τοῦ Θεοῦ, (Ἐξόδ. 33,23).

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ Ἥλιος κηρύττει τόν ἀληθινόν Θεόν καί εἰς τούς ἐθνικούς, δηλαδή τούς εἰδωλολάτραις. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ὁ σκοπός τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκαλυφθείσης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἱερᾶς ἱστορίας, ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς ἓνα λαόν ἢ μίαν ὁμάδα ἀνθρώπων, ἀλλά εἰς τήν σωτηρίαν ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ συγγραφέως τοῦ «Βιβλίου τῶν Βασιλειῶν» ὁ μυστηριωδῶς ἀνυψωθείς ἀπό τόν «συσσεισμόν», τούτέστιν τόν ἀνεμοστρόβιλον δι' ἄρματος πυρός Ἥλιος, ἔδωκεν εἰς τόν μαθητήν αὐτοῦ Ἐλισσαῖον τό προφητικόν αὐτοῦ πνεῦμα, ἵνα συνεχίσῃ τό πανανθρώπινον σωτηριῶδες ἔργον τοῦ Θεοῦ (Δ' Βασιλ. 2,1-18).

Ὁ προφητικός λόγος τοῦ Μαλαχίου: «ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ», (Μαλ. 4,4) ἐπιβεβαιοῖ τρανώτατα τὴν ἄρρητον συνοχὴν τῆς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς Διαθήκης ἢ μᾶλλον τὴν ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἐνότητα τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων. Λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι ἡ ἰδιαιτέρα ἀποστολὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ εἶναι νὰ «ἀποκαταστήσῃ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις- καρδίαν πατρός πρὸς υἱόν καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην» (Μαλαχ. 4,5), λέγει Κύριος διὰ στόματος τοῦ Προφήτου Μαλαχίου.

Ἑρμηνεύων τὸν προφητικὸν τοῦτον λόγον, ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἐπειδὴ δὲ ἐν πλείσταις ἐσμέν ἁμαρτίαις, προβαδίζει χρησίμως ὁ θεσπέσιος Προφήτης (Ἡλίας), εἰς ὁμοψυχίαν ἄγων τοὺς ἐπὶ γῆς, ἵνα σύμπαντες εἰς ἐνότητα τὴν διὰ πίστεως ἐνηνεγμένοις... καὶ οὕτω τε σωθεῖεν καταφοιτήσαντος τοῦ Κριτοῦ». [Καὶ ἀπλούστερον, ἐπειδὴ ὑπάρχομεν ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις, προπορεύεται πρὸς ὄφελος ἡμῶν ὁ θεσπέσιος Προφήτης Ἡλίας, ὁδηγῶν εἰς ὁμοψυχίαν / ὁμοφωνίαν τοὺς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους, οὕτως ὥστε σύμπαντες νὰ ἔλθουν ἐπὶ τὸ αὐτό, εἰς τὴν διὰ τῆς πίστεως ἐνότητα... καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι δυνατόν νὰ σωθῶμεν κατὰ τὴν ἔλευσιν (τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κριτοῦ)].

Εἰς τὸ ἐρώτημα τῶν μαθητῶν: «Πῶς οἱ Γραμματεῖς λέγουσι ὅτι Ἡλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον; Ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ἡλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον ἀποκαταστήσει πάντα», (Ματθ. 17,10). Διὰ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ Χριστὸς βεβαιοῖ τὴν ἀλήθειαν τῆς προφητείας τοῦ Μαλαχίου, ἀναφέρων αὐτολεξεῖ τὴν ρῆσιν τῶν Γραμματέων.

Ὁ ἔνδοξος Ἡλίας διεκρίνετο καί διὰ τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς αὐτοῦ, διό καὶ ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφóθεις ἐπικαλεῖται τόν προφήτην Ἡλίαν ὡς παράδειγμα τῆς δυνάμεως τῆς προσευχῆς λέγων: «...πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη. Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι, καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ· καὶ πάλιν προσηύξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑέτὸν ἔδωκε καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς», (Ἰακ. 5, 16-17).

Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐχάρισεν εἰς τόν προφήτην Ἡλίαν τὴν θεοπτίαν, ὅταν οὗτος εὕρισκόμενος εἰς τό σπήλαιον ἤκουσε ρῆμα Κυρίου καὶ «καὶ εἶπεν· ἐξελεύσῃ αὖριον καὶ στήσῃ ἐνώπιον Κυρίου ἐν τῷ ὄρει· ἰδοὺ παρελεύσεται Κύριος, καὶ ἰδοὺ πνεῦμα μέγα κραταιὸν διαλῦον ὄρη καὶ συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· καὶ μετὰ τὸν συσσεισμόν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὐρας λεπτῆς, κάκεῖ Κύριος», (Γ' Βασιλ. 19,11-12).

Μέ ἄλλα λόγια ὁ Θεός ἐνεφανίσθη εἰς τόν ἄνθρωπον αὐτοῦ τόν δίκαιον Ἡλίαν, ὡς φωνή, τούτέστιν ὡς ἦχος λεπτῆς αὐρας, εἰς τήν ὁποίαν αὐραν προτυποῦται ἡ ἄπειρος τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία, δηλαδή τό μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τῆς ἐμπειρίας τῆς Θεοπτίας τοῦ δικαίου ἡμῶν Προφήτου Ἡλιοῦ, δυνάμεθα νά γίνωμεν κοινωνοί καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διά τῆς δυνάμεως καί ἐνεργείας τῆς προσευχῆς, ὡς λέγει Κύριος· «καί πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει πιστεύοντες λήψεσθε», (Ματθ. 21,22) «μηδέν μεριμνᾶτε, ἀλλ' ἐν παντί τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθω πρὸς τὸν Θεόν», (Φιλιπ. 4,6), παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος. Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἰδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὐρᾷ Θεόν, ὡς ἰδεῖν δυνατὸν κατηξίωσαι, ἀσκητικάις, πρότερον τὸ σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας Ἐνδοξε· ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, (σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου) τὸ πάχος τοῦ νοός μου λεπτύνας, μετανοίας μαρμαρυγαῖς θείαις καταύγασον». Ἀμήν! ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Της θείας Λειτουργίας ἀκολούθησε δεξίωση καὶ τράπεζα ἀπὸ τον φιλόξενο, ρέκτη καὶ δραστήριο Επιστάτη της Μονῆς μοναχό Αχιλλεῖο.

